

Изстъпи се тогава Фрина гордо
Предъ мрачните архонти — и за мигъ
Разкъса своя пурпуренъ хитонъ
И тъй застана — въ златолунний бляскъ
Отсякоха се мряморни плещи,
Вълнующа се гръдъ и строенъ станъ,
Въ таинствено вълшебство осияни.
Замая всички погледи прибули.
И сякаше изъ тия форми лъхна
Неземний гений на величье земно
И съ трепетъ святъ душите той изпълни.

Съсъ властенъ махъ издигна първъ десница
И вдъхновенно викна Хиперидъ :
— Киприда! Вий нима ще поругайте
Богинята! Надъ вазъ туй дивно тяло,
Не вее ли съ неземно откровенье! —
И преклони лавровенчано чело
Благоговейно предъ Киприда-Фрина
Той самъ тогава . . . Сонмътъ хелиасти,
А заедно съсъ тяхъ и цялъ народъ,
Омаяни въ безмълвие стояха.
А тя, надвластна въ свойта нагота,
Сияеше въвъ златолунний бляскъ,
И формите божествени и чудни
Благоуханно лъхняхъ къмъ тяхъ.

И възвеща съветътъ на мъжете
Присъдата си — Фрина е свободна!

И същата тълпа, що преди мигъ
Ревеше: „Смъртъ на гордата хетера!“